

beder den Misregning kan have fundet Sted, der har foranlediget, at man ikke har det Beløb til sin Disposition, som udfordredes til at give de vedkommende Embedsmænd den dem efter al Ret tilkommende Erstatning. Det er jo vistnok, at der i og for sig selv ingen Reisgrund er til, at de Andre skulle være noget Tab; men det Tab, de bære, kommer af den Omstændighed, at der eengang er bevilget en for ringe Sum til deres Affindelse. Det er ubehageligt, at en saadan Nødvendighed er indtraadt; men, da den findes at hidrøre fra Omstændigheder, som aldeles ikke vedkomme de Dommere, der oppebære 4 Sk. pr. Td. Hartkorn i Stedet for Korn in natura, idet det er givet, at Feiltagelsen ikke kan staae i noget Forhold til deres Embeder, synes det mig, at de bør være undtagne derfra, og det giver Loven et endnu ubehageligere Physiognomie, naar ogsaa disse inddrages, med Hensyn til hvilke jo aldeles intet Spørgsmaal hverken om Gaardenes Tal eller om Kornpræstationernes Bessaffenhed som Rug eller Byg — eller hvad der ellers kunde være Spørgsmaal om — kunde finde Sted. Forsaavidt den høitærede Justitsminister og en æret Landstingsmand have meent, at Udvalgets Forslag under Nr. 2 kunde forkortes, saa kan jeg aldeles ikke have Noget derimod. Man har indskudt det, der er Anledning til i dette ganske særdeles Tilfælde, hvor der er opstaaet en Erstatningspligt for det Offentlige ved en af Rigsdagen vedtagen Lov, for at Retfærdigheden i denne Fordring kunde blive væbliffeligt mere ivinesaldende; men, dersom man finder det mere passende, at det udgaaer, vil der derimod ikke være Noget at erindre. Hvad derimod det angaaer, at det skulle tilføies, at Erstatningen skal beregnes fra 1ste Januar 1851, saa er det i det mindste ikke nødvendigt, siden det er givet, at Naturalafgiften først fra denne Tid er afløst; og i alt Fald vilde man derved affkøre det Spørgsmaal, som nu her i Landstinget er opkastet, nemlig om der ikke kan tilkomme vedkommende Embedsmænd en særlig Godtgjørelse for det, som den dem tilkommende Kornpræstation vilde have udgjort for den Deel af Dommerkornsaaeret 1851, som ligger indenfor Aaret 1850. Det forekommer mig overalt, at denne Bestemmelse,

der nu skulle tages, maatte være saa almindelig, at alle Spørgsmaal, som kunne opstaae angaaende Indtægten Beløb paa de enkelte Steder, maatte udelukkes. En æret Landstingsmand har vel ønsket, at der skulle indskyde Bestemmelser i den foreliggende Lov, som udtrykkeligt hjemlede en vis Maalestof for Erstatningens Beregning; men jeg troer, at det vilde lede til overmaade megen Vidtløftighed. Der er i grunden en Masse af Spørgsmaal, som kunne opstaae med Hensyn til Indtægten Beregning paa de enkelte Steder. De ville i sin Tid, naar der udkommer en endelig Lov, som hjemler Erstatningen, være at undersøge. Det, jeg skulle troe vilde være det Rigtigste, er at de almindelige Spørgsmaal bleve løste ved den Lov, som efter Indstillingen skal udgives, og at iøvrigt Justitsministeriet blev bemyndiget til at bedømme, hvad Indtægten var i de enkelte Tilfælde.

Justitsministeren: Jeg skulle dog ansee det for det Rigtigste, at de Dommere, som tidligere have oppebaaret en Pengeindtægt istedetfor Dommerkorn, komme til at deeltage i Fordelingen efter den i denne Lov indeholdte Regel. Har der nemlig fundet en Misregning Sted, kan man ikke sige, at den ikke vedkommer dem. Hvis man ved at bestemme Erstatningssummen til 15,000 Rbd. havde sagt: der er saa og saa mange Dommere, der oppebære saa og saameget i Penge, og dernæst oppebæres der saa og saameget Byg af saa og saa mange Gaarde, og man da havde lagt de Summer, som vare udkomne, sammen for at bestemme Summen, ja, saa er det ganske vist, at saa havde Misregningen ikke vedkommet de førstnævnte Dommere. Men den Vej er man ikke gaaen; man har uden Hensyn til, om Dommene paa nogle Steder oppebære Penge eller ikke, udregnet for hele Landet, hvor meget der vilde udkomme i Penge, naar man tog Hensyn til Gaardenes Antal i de forskjellige Jurisdictioner, og tog i Betragtning, at der af dem efter Loven skal oppebæres en Bygindtægt. Hvis man nu altsaa fordeler de 15,000 Rbd. efter den Regel, som indeholdes i Loven, og det viser sig, at de, som have høvt Pengeindtægt, vilde, hvis de skulle beholde denne Pengeindtægt, faae Mere,